

prima instanță: Gr. Colev
instanța de apel: A. Curdov, E. Dimina, D. Talai

dosarul nr. 2rac-348/13

Î N C H E I E R E

03 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul Svetlana Filincova

Judecătorii Galina Stratulat și Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „CIAMOR”, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „LPC-IMEX” împotriva societății cu răspundere limitată „CIAMOR” cu privire la încasarea datoriei, penalității și cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 15 noiembrie 2012, prin care apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a fost respins

c o n s t a t ă

La 10 februarie 2012 societatea cu răspundere limitată „LPC-IMEX” a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „CIAMOR” cu privire la încasarea datoriei, penalității și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii societatea cu răspundere limitată „LPC-IMEX” a indicat că în baza contractului nr. 1/06/11 din 01 iunie 2011 și a facturilor fiscale seria nr. 0409784 din 29 iulie 2011, 0409781 din 10 august 2011, 0409783 din 16 august 2011 și 0409789 din 26 august 2011 a livrat societății cu răspundere limitată „CIAMOR” grâu și făină de grâu în sumă de 469 965 lei.

Conform pct. 3.2. din contract, societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” s-a obligat să efectueze plata mărfii prin transfer în termen de 10 zile calendaristice de la data livrării fiecărui lot, sau în numerar la casa societății cu răspundere limitată „LPC-IMEX” nu mai târziu de 31 decembrie 2011.

Societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a achitat parțial datoria în limita sumei de 145 450 lei, iar suma totală a datoriei restante constituie 334 515 lei.

Deoarece societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” nu a respectat condițiile contractuale și nu a efectuat achitarea mărfii în termen de 10 zile calendaristice de la livrarea fiecărei partide, potrivit pct. 4.2. din contract au fost calculate penalități de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere în sumă totală de 74 435 lei.

Prin pretenția nr. 35 din 29 decembrie 2011, în scopul soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, societatea cu răspundere limitată „LPC-IMEX” a somat societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” despre necesitatea achitării datoriei, însă reclamația nu a fost executată.

Solicită societatea cu răspundere limitată „LPC-IMEX” încasarea de la societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a datoriei în sumă de 334 515 lei, penalitate în sumă de 74 435,79 lei, iar în total 408 950,79 lei.

La 18 mai 2012 societatea cu răspundere limitată „LPC-IMEX” a modificat pretențiile și în legătură cu achitarea de către societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a datoriei de bază în sumă de 334 515 lei, a solicitat încasarea penalității de 74 435,79 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Comrat din 15 iunie 2012 acțiunea a fost admisă.

S-a încasat de la societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” în beneficiul societății cu răspundere limitată „LPC-IMEX” suma de 74 435,79 lei cu titlu de penalitate și 12 268,5 lei cheltuieli de judecată.

La 11 iulie 2012 și 02 noiembrie 2012 societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Comrat din 15 iunie 2012, invocând în special încălcarea normelor de competență jurisdicțională la examinarea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 15 noiembrie 2012 apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a fost respins.

La 02 aprilie 2013 societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 15 noiembrie 2012, solicitând casarea hotărârilor judecătorești cu pronunțarea unei noi decizii de respingere a acțiunii și suspendarea executării deciziei contestate.

În motivarea cererii de recurs societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” a invocat că instanțele de judecată au interpretat și aplicat eronat prevederile art. 268 Codul civil.

Prin încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 28 mai 2013 cererea societății cu răspundere limitată „CIAMOR” cu privire la suspendarea executării deciziei Curții de Apel Comrat din 15 noiembrie 2012 a fost respinsă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la dat primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Audiind raportul judecătorului raportor și verificând încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate de societatea cu răspundere limitată

„CIAMOR” în cererea de recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) același articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” în cererea de recurs nu a invocat temeiuri de declarare a recursului prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, nu a invocat concret și nu a argumentat care norme de drept material sau procedural au fost încălcate de către instanțele de judecată.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire la fondul recursului.

Argumentele invocate de societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile de declarare a recursului.

Prima instanță și instanța de apel corect au admis acțiunea societății cu răspundere limitată „LPC-IMEX”, iar instanța de apel just a invocat că acțiunea a fost reținută spre examinare conform competenței.

Hotărârea Curții Constituționale din 09 februarie 2012 pentru controlul constituționalității unor prevederi din Legea nr. 163 din 22 iulie 2011 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”, prin care art. 39 alin. (11¹) a fost declarat neconstituțional, a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 38-41 la 24 februarie 2012.

Prin urmare, pînă la momentul publicării acesteia nici părțile și nici instanța de judecată nu putea să cunoască despre neconstituționalitatea normei privind competența la alegerea reclamantului.

În conformitate cu art. 43 alin. (1) Codul de procedură civilă, pricina pe care instanța a reținut-o spre judecare, cu respectarea normelor de competență, se

soluționează de aceasta în fond, inclusiv în cazul devenirii ei ulterioare de competența unei alte instanțe.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că prima instanță și instanța de apel au examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material și procedural, au apreciat probele administrate în conformitate cu art. 130 Codul de procedură civilă și au emis hotărâri legale, iar argumentele invocate de societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” poartă caracter declarativ și nu se încadrează în prevederile art. 432, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „CIAMOR” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă de la data emiterii.

Președinte,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Sveatoslav Moldovan